

Cennetâsâ baharın cemreleri

Karakış yerini tatlı ve ılık bir bahara bırakmak üzere. Kardelen çiçekleri beyaz yorganlarının altından başlarını çıkarmış, etrafa sıcak gülücükler dağıtıyorlar. “Arkamızda rengârenk güller, nazenin çiçekler, bin bir türlü böcekler geliyor, biz onların habercileriyiz” diye müjde veriyorlar.

“Kış uykusu” denilen ölüm hali bitmiş, mahşer zamanı gelmiş, yeryüzünde yeni bir hayat başlıyor. Şair, “her bahar bir haşir, her kış kıyamet” diye boşuna söylememiş.

Baharın habercisi cemrelerdir. Cemre, kelime anlamı olarak “ kor ateş” demektir. Zemheri aylarının sert ayazlarını bu “kor”lar yumuşatır. I. cemre havayı, II. cemre suyu, III. cemre de toprağı ısıtarak bahar haşirine zemin hazırlar. Arkasından toprak kefenini yırtar ve altından yeni hayatlar fışkırrır. Cennet misâli bir mevsim başlar.

İnsanlar arasında da kışta gelip, baharı görmeden gidenler vardır. Onlar görmese de, başkalarının görmesi için zemin hazırlarlar. Kendileri, yüreklerini muhabbet ateşi ile yakıp “kor” ederler, bu korlar gelecek nesiller için manevi bir cemre olur. Arkasından da “cennetâsâ bir bahar” görünür.

“Acele ettim kışta geldim, sizler cennetâsâ bir baharda geleceksiniz” diyen Bediüzzaman, kendini pervane misâli nâra atıp hayatını feda ederken, gelecek nesillere bir bahar müjdesi veriyordu. Çünkü yaşadığı dönem, manevi bir kış mevsimini andırıyordu. Gaflet ve dalalet rüzgârları, ihanet fırtınaları estiriyor, cehalet ve atalet bulutları, zulmet yağdırıyordu. İman esasları temelden sarsılmış, Kur’ân çiçekleri bir bir solmuş, İslam’ın kökleri kurumaya yüz tutmuştu. Çünkü “kurt gövdeye girmişti”, İmanın esaslarını kemirmeye başlamıştı.

İfsat komiteleri İslam coğrafyasına tefrika tohumları saçıyor, bir süre sonra o topraklarda parçalanmayı netice veren zakkum çiçekleri açıyordu. Bunlardan daha vahim olanı ise, milletin ümidi sönmek üzereydi. Yeis kalpleri karartmış, milletin hamiyet duygularını öldürmüştü. Bazı ehli hamiyet insanlar bile, “ zaman ahir zaman, gittikçe kötüleşecek” diye düşünüyorlardı. Yeni bir cemreye, taze bir bahara ve başlangıca ihtiyaç vardı. Mehmed Akif gibi iman dolu yürekler, “ Bunaldı milletin afakı bir sabah ister/ Nurunu gönder İlahi, asırlar oldu yeter” diye feryat ediyordu.

“İslam’ın son ordusu” çeşitli cephelerde bozguna uğramış, İslâm toprakları parça parça olmuştu. Avrupalılar son İslam ülkesi olan Osmanlılara “hasta adam” derken Ruslar da İslâm’ın bir daha toparlanamayacağını düşünüyorlardı. Şeyh Sanem Tepesinde Üstad Bediüzzaman geleceğe dair ümit dolu planlar yaparken Rus polisi kendisine “heyhat, şaşarım senin ümidine İslam parça parça olmuş” diyordu. Üstadın verdiği cevap ise çok manidardı: “Ben de şaşarım senin aklına. Bu kışın devamına ihtimal verebilir misin? Her kışın bir baharı, her gecenin bir neharı vardır.” diyerek İslâmın baharını müjdeliyordu.

Birinci Cemre, Eski Said

Sâdik bir rüyada, "İ'cazı- Kur'ân'ı beyan et" emrini alan Bediüzzaman Hazretleri, yüreğinde bir avuç kor ile uyanmıştı. Alnında ve yüzünde biriken ter damlacıkları içindeki ateşin şiddetini gösteriyordu. Üstad'ın yüreğine Kur'ân cemresi düşmüştü bir kere. Hiçbir güç, gelecek baharın önünde duramayacaktı. Bu bir avuç kor, bir yürekte kalmayacak, onunla temas eden herkesin yüreğindeki iman kıvılcımını parlatacaktı. Sancılı, acılı, zahmetli ve fakat rahmetli bir süreç başlıyordu. Ehl-i iman ve ehli hamiyet olanların bile ümidini kesip, artık ölümü beklercesine yeise teslim olduğu bir zamanda, ufukta en ufak bir ümit ışığının görünmediği bir ortamda, yüreğindeki hizmet ve himmet kuru ile ortaya çıkan bir adam, " bir ışık, bir nur görüyorum" diye müjdeleri veriyordu. Bu ne keskin bir bakış, ne büyük bir feraset idi ki, herkesin karanlığa teslim olduğu bir zamanda, uzaklardaki ışığı görüyor, gelecek baharın müjdesini veriyordu.

"1.Said" olarak adlandırılan hayat devresi, tam da İslâm iklimine düşen 1.Cemreye benziyordu. Van'dan kalkarak İstanbul'a, İslam'ın Pay-i Tahtına gelmiş, "Hasta Adam" için şifalı reçeteler getirmişti. Çünkü İman'ından aldığı ilhamla, hastalığa doğru teşhisi koymuştu. Çaresinin de Kur'ân eczalarında olduğunu biliyordu. Önce cehaleti yenmek, imanla bilimi buluşturmak, "fen ilimleri ile din ilimlerini imtizaç etmek" yani kaynaştırmak gerekiyordu. Bunun için de doğuda büyük bir üniversite kurulmasını, orada hem din ilimlerinin, hem de fen ilimlerinin birlikte okutularak insanların kafasının da, kalbinin de aydınlatılması gerektiğini düşünüyordu.

Bu düşüncesini gerçekleştirmek için, yüreğindeki kor ile devlet erkânının ve hatta Padişahın da hamiyet duygularını tutuşturmak için Yıldız Sarayına kadar girmiş, projesini padişaha anlatmıştı. Ama zamanın şartları o kadar ağır, kulaklar da gerçeklere o kadar sağırdı ki, kendisini dinleyenler onun aklından şüphe etmeye başlamışlardı. Nitekim "bu adam delidir" diyerek tımarhaneye atılmıştı. Ahir zamanın tabibi, "Hasta Adam"ın derdine çare bulmak için çirpınırken, Hasta Adam tarafından kendisi akıl hastanesine yollanmıştı.

Ama bir kere cemre havaya düşmüştü. Kış ne kadar sert, gece de ne kadar karanlık olursa olsun, o soğuk ve karanlık perdenin altında bir nar ve nur inkişaf ediyordu. Kendi yüreğindeki korla başka yürekleri tutuşturmak için yanmaya devam eden Kur'ân güneşinin pervanesi, " Bediüzzaman" ismiyle İstanbul ufuklarında bir güneş gibi doğmuştu. Nerede bir karanlık nokta var, hemen oraya koşuyor, kalpleri, akılları, gönülleri ilim ve irfanın nuru ile aydınlatıyordu. Devlet erkânına, askerlere, halka, esnafa, ilim meclislerinde âlimlere, dağ başlarında âmilere, çiftçilere, hamallara, karşısına çıkan herkese, kurtuluş çarelerini anlatıyordu. Kur'ân'dan aldığı dersle, kurtuluşun "istişare ve şûrada" olduğunu ders veriyordu. Âdeta tek başına bir irşat ordusu gibi hizmet veriyordu.

31 Mart vak'asında kargaşayı önlemek, isyancıları yatıştırmak ve kardeş kanı dökülmesine engel olmak için canla başla mücadele ettiği ve birçok yerde de başarılı olarak daha fazla kan dökülmesini önlediği halde, divan-ı harpte idam istemi ile yargılandı. Kahramanca yaptığı müdafaa sonucu, hem kendi beraat etti hem de birçok masumun idamını önledi. Daha sonra meşrutiyet meşalesini vatan sathında tutuşturmak için doğu illerine döndü. Dağda, bağda, ovada, obada, çadırda; şark insanına hürriyet ve demokrasi dersleri verdi. Onların da kalplerindeki şevk, gayret ve hamiyet kıvılcımlarını parlattı. Anadolu'nun işgalden kurtarılması için milli kuvvetlere destek verdi, İstiklal Savaşının manevi komutanlarından oldu. Nitekim büyük bir mücadele, büyük bedeller ödenerek kazanıldı ve Cumhuriyet gibi Bediüzzaman'ın çok arzu ettiği bir sistem kuruldu. Böylece BİRİNCİ CEMRE vazifesini bitirmiş, cennetâsâ bahara biraz daha yaklaşmıştı.

İkinci Cemre, Yeni Said

Vatan düşman istilâsından kurtulmuş, cumhuriyet kurulmuştu ama bu defa da manevi sahada büyük bir tahribat başlamıştı. Kurtuluş Savaşı boyunca milletin hamiyet duygularını coşturup zaferler kazanmasında büyük bir payı olan manevî değerler, artık değersiz kabul ediliyordu. Milletin kalbindeki iman esasları temelden sarsılıyordu. Müthiş bir kalp hastalığı bulaşıcı bir illet gibi yayılıyordu. Vatan kurtulmuştu, ama milletin manevi hayatı ve ebedi saadeti büyük bir tehlike içine düşmüştü. Asıl milleti bu hastalıktan ve tehlikeden kurtarmak gerekiyordu. Ama bu savaş, topla, tüfekle, askerî kuvvetle kazanılacak bir savaş değildi. Ancak kalplerdeki iman cevherlerini parlatmakla, gönüllere İslâm cemresi düşürmekle kazanılacak bir mücadeleydi bu. "İcaz-ı Kur'ân'ı beyan et" talimatını hakkıyla yerine getirmek gerekiyordu. Kur'ân'ı asrın idrakine uygun bir şekilde tefsir etmek, sadece kalplere değil, akıllara, gönüllere, ruhlara ve diğer lâtifelere iman ve Kur'ân nurunu nakşetmek nakşetmeliydi. Bunu da siyaset yolu ile yapmak mümkün değildi. Daha önce din

ilimleri ile fen ilimlerinin bir arada okutulması için açmak istediği üniversite planı da akim kalmıştı. Yeni sistem, böyle bir eğitim kurumunun açılmasına müsaade etmeyecekti.

Bediüzzaman da, başka bir yöntem seçti. Kur'ân'dan aldığı ve asrın hastalıklarına kesin şifa olan reçeteleri, bir üniversitede okutmak yerine, her yere bu derslerin okutulduğu medreseler yapmaya başladı. Bu medreselerin binası yok, dersliği yok, mekânı yok, merasimi yok, talimatı yok, müfredatı yoktu. Başöğretmen Bediüzzaman, "Gayemiz vatan sathını bir mektep yapmaktır" diyordu. Nitekim kısa bir süre sonra her hane bir dershane olmaya başladı. Yazılan Risaleler el yazıları ile binlerce nüsha çoğaltılıyor, elden ele, kalpten kalbe ulaştırılıyordu. Tam bir manevî kurtuluş savaşı seferberliği başlatılmıştı. "Şu inkılab-ı azîmin temel taşları sağlam gerek" diyen Bediüzzaman Hazretleri, manevi hayatın tahrip olan temellerini tamir ediyor, cennetâsa baharın yollarını açıyordu.

İkinci Cemre süreci de oldukça zor ve çetin şartlar altında geçiyordu. Hatta sabah yaklaştıkça karanlığın koyuluğu arttığı gibi, bahar yaklaştıkça kışın şiddeti de artıyordu. Kalplerdeki cemrenin korunu söndürmek için, kardelen çiçekleri en soğuk ve karanlık zindanlara, sürgüne yollanıyordu. Ne var ki, onların gittikleri yerde, en koyu karanlıklar yırtılıyor, en soğuk zeminler ısınıyordu. Sürgünler, hapisler, baskılar, zulümler, cemre ateşini her tarafa taşıyor, vatan sathına bir cemre düşüyordu.

Nitekim kalplere atılan nur tohumları filizlendi, yer yer çiçek açmaya başladı. Sarsılan iman esasları büyük ölçüde tamir edildi. Kur'ân'dan süzülen Nur Risaleleri, yeni ve taze bir hayat iksiri gibi manevi hayatı canlandırmıştı. Kalplerdeki iman cevherine cilâ atılmıştı. Cennetâsa baharın kokusu daha yakından hissediliyordu. Artık sular da ısınmıştı. Şimdi sıra, toprağın ısınmasına gelmişti. İkinci cemre günleri de sona ermiş, İkinci Said dönemi de başarı ile vazifesini tamamlamıştı.

Üçüncü Cemre, Üçüncü Said

Bilindiği gibi, üçüncü ve son cemre toprağa düşer. Bundan sonrası artık bahardır. Toprağa düşen kor, toprağın sinisini ısıtır, ısınan toprağın bağı yarılr ve içinden canlılar zuhur eder. Renk renk çiçekler, çeşit çeşit böcekler, ekinler otlar, çayırılar çimenler ve bin bir güzellikleri ile, bir mahşer kurulur. Kış boyunca bir cenaze gibi toprak altında yatan tohumlar ve çekirdekler, üzerlerindeki ölü toprağını atarlar, "Bismillah" diyerek baharın haşrinde yeniden dirilirler.

Bediüzzaman'ın "Üçüncü Said" olarak adlandırılan üçüncü devresi de, toprağa düşen son cemre gibi, manevi hayatın toprağını ısıttı. Kalplerde ve gönüllerde iman esasları yeniden canlandı. Vatan sathı nurların okunduğu ve okutulduğu bir mektep haline geldi. İmanın kaleleri tamir edilip eski ihtişamlı haline getirilirken, dalalet kaleleri bir bir yıkıldı. Asrın manevi mimarı, görevini yapmış olmanın huzuru içinde şu müjdeyi veriyordu: "Merak etmeyiniz, küfrün beli kırılmıştır". Gerçekten de bu üçüncü cemreden sonra hem içerde, hem dışarıda büyük bir manevi inkişaf başladı. Yıllarca yasaklanan Ezâan-ı Muhammedî, tekrar vatan semalarında yükseldi. Dinî eğitim veren okullar açıldı. Din üzerindeki baskılar hafifledi, insanlar inancını daha rahat yaşar hale geldiler. Komünizm denen inkârcı düşünce, bu vatanda tutunamadı. Risale-i Nurlar karşısında komünizm, güneş görmüş buz gibi eriyip yok oldu. Böylece, "Cennetâsa Bahar" İslâm ikliminde tahakkuk etmeye başladı.

Son cemre toprağa düşer demiştik. 23 Mart 1960 tarihinde vatan toprağına bir cemre daha düştü. Bediüzzaman, görevini hakkı ile ifa etmiş, Hakk'ın huzuruna yüzünün nuru ile çıkmıştı. Bu son cemre, İslam'ın baharına yeni bir başlangıç teşkil etmişti. "Benim bedelime Risale-i Nurlar konuşacak" dediği bir mevsime girilmişti.

Cennetâsâ bahar geliyor!

"Ölümüm hayatımdan ziyade hizmet edecek" diyen Bediüzzaman Said Nursi'nin vefatından sonra Risale-i Nurlar binler dil ile onun bedeline konuşmuş, onun ektiği nur tohumlarını besleyerek zeminimizde rengârenk çiçekler açmasına vesile olmuştur ve olmaya devam etmektedir.

Üstad bize daima gelecek rahat ve güzel bir istikbal müjdelemiştir. Onun verdiği müjdeler ve söylediği sözler hayalî söylemlerden ibaret değildir. "Ümitvâr olunuz, şu istikbal inkılâbâtı içinde en yüksek gür sada İslâm'ın sadası olacaktır." dediğinde, "zaman ahir zamandır gittikçe fenalaşacak, ifrat ediyorsun" diyenlere aldırmamış ve bugünler için tohumlar

saçmaya devam etmiştir. Varsın o günün insanları onu anlamasınlar; onun çektiği işkenceler, hapisler, sıkıntılar hep bu günler içindir.

Bediüzzaman'ın hep ileriye bakıyor, güzel iklimlerin müjdesini veriyordu: "Ey üç yüz seneden sonraki yüksek asrın arkasında gizlenmiş ve sâkitâne Nurun sözünü dinleyen ve bir nazar-ı hafî-i gaybî ile bizi temâşâ eden Said'ler, Hamza'lar, Ömer'ler, Osman'lar, Tâhir'ler, Yûsuf'lar, Ahmed'ler, ve saireler! Sizlere hitap ediyorum. Başlarınızı kaldırınız, "Sadakte" deyiniz. Ve böyle demek sizlere borç olsun. Şu muasırlarım, varsın beni dinlemesinler. Tarih denilen mazi derelerinden sizin yüksek istikbalinize uzanan telsiz telgrafla sizinle konuşuyorum. Ne yapayım, acele ettim, kışta geldim; sizler cennet-âsâ bir baharda geleceksiniz. Şimdi ekilen nur tohumları, zemininizde çiçek açacaktır. "

Ve zeminimizde açan çiçekler

Bugün 30'dan fazla dile çevrilmiş olan Risale-i Nur Külliyyatı dünyanın her yerinde okunmaktadır. Avamdan havasa her kesime hitap eden eserler, özellikle ilim adamları tarafından araştırma konusu olmaktadır. Gençler arasında hızla yayılarak, gençlere sarsılmaz bir iman kazandırmakta, gençlik döneminin tehlikelerinden korumaktadır. Bunu fark eden medeniyette ileri giden bazı ülkeler, üniversitelerinde Risale-i Nurları ders olarak okutmaktadır. Dünyada birçok üniversitede tez konusu olmaktadır. İçinde bulunduğumuz asrın problemlerine çareler sunduğu için tüm din ve milletlere hitap eden, tüm dünya insanının ortak lisanı haline gelmektedir.

İşte bugün tüm dünyada hissedilen bu müjdeli baharın esintileriyle gelen bir miktar çiçek kokusu:

Risale-i Nur Filipinler'de Ders Kitabı Oldu!

Yaklaşık dört milyon Müslümanın yaşadığı Filipinler'de Risale-i Nur eserlerine büyük ilgi var. Alınan bilgiye göre, Filipinler Eğitim Bakanlığı Bediüzzaman Said Nursî'nin telif etmiş olduğu Risâle-i Nur Külliyyatından Asa-yı Musa adlı eseri ders kitabı olarak okutmaya karar verdi.

Bakanlık kendilerine tavsiye edilen eseri inceledikten sonra pilot bölgelerde ders kitabı olarak okutma kararı aldı. Uygulamadan güzel neticeler alınırca, eser gelecekte Filipinler'deki tüm okullarda ders kitabı olarak müfredattaki yerini alacak.

İngiliz Üniversitesi'nden Risâle-i Nur programı

İngiltere'nin saygın üniversitelerinden Durham Üniversitesi'nde Bediüzzaman Said Nursî'nin Risale-i Nur eserleri, düşünceleri ve öğretileri ile ilgili doktora ve araştırma çalışmaları yürütecek olan Risale-i Nur Araştırmaları Programı başlatıldı.

Şam'da konferans

3 Şubat 2008 tarihinde gerçekleşen "Hutbe-i Şamiye, İslam Dünyası'nın Ölümüne Hayat Çağrısı" başlıklı konferansa İslam Dünyasının tanınmış ilim adamları tebliğleriyle katkıda bulundu. Bediüzzaman Said Nursî'nin 1911 yılında Suriye'nin başşehri Şam'da Emevi Camii'nde irad ettiği Hutbe-i Şamiye'yi konu alan "Hutbe-i Şamiye Kültür ve Miras Sempozyumu" Şam'da önemli din âlimleri, siyasîler ve halkın yoğun katılımıyla

Hollanda Sempozyumu: Bediüzzaman Said Nursi ve Klaas Schilder

Bediüzzaman Said Nursi ve Klaas Schilder Konulu, Hollanda Sempozyumu Tamamlandı

Hollanda'nın liman kenti Rotterdam'da 2 günlük Nursi ve Schilder Konferansı düzenlendi. İslam Üniversitesi, İstanbul İlim ve Kültür Vakfı ve Simonstraat Kilisesi'nin katkıları ile düzenlenen konferansın birinci bölümü, 8 Şubat 2008 de Rotterdam İslam Üniversitesi Konferans Salonunda gerçekleşti.

Mehtap YILDIRIM